

Det gamla landet

Pennan ligger och skakar på bordet
En uppmaning
Utanför tågönstren skymmer det
i en tid då häggen blommar

Välbekanta småländska vyer
tornar upp och sjunker undan
Björkarna i kärren
som multnar i förtid
Sjukpensionären på perrongen
som kämpar mot
kvävningssvampen
med sin bygd

Gräset är uppkäftigt så här års
men korna har redan börjat sin uppmarsch
svartvita kravallpoliser
som avvaktar vid skogsranden

Vi färdas genom ett sumpland
där skymningen sjunker och näktergalar hörs
ohörda
På hygget reser frötallarna sina mörknande protester
Klungor av aspar (i skogskanten)
skvallrar med varandra i lågmäld indignation
Diken, ännu vattenfyllda av skräck
inför torkan (som kanske kommer)
Sjöar med små kobbar
ensliga och självtillräckliga
som ensamheten självt

Och utmed spåret förfaller det gamla landet
Fabriksbyggnader som för länge sedan
tappat rösten
skorstenar likt utropstecken
”Det finns inte längre
någon som minns”
(kanske finns det inte heller mycket värt att minnas)
Perronger och stationsbyggnader som tagits ur bruk
åldras – mer eller mindre värdigt

Förstrött blir sedan länge glömda platser sedda
genom mobiltelefonögon
Understundom så vackert att man glömmer –
man borde vidare
man är på väg